

Osobní prožitek

Dne 11. srpna 1988 jsem se byl koupat v řece Orlici v Týništi n. O. Jel jsem tam se svým kamarádem Milanem ze školy, který u mě byl na prázdninách.

Tehdy mi bylo 17 let a studoval jsem střední strojní průmyslovku v Hradci Králové.

Moji rodiče mi tehdy ráno řekli, abych zajel do Hradce tatínkovi pro šrouby a podobný materiál, který potřeboval.

Neuposlechl jsem jejich přání, vzal motorku a „utekl“ s kamarádem pryč. Chtěli jsme jet za jednou dívkou, kterou jsme viděli předešlý večer v letním kině. Plánovali jsme, že se cestou vykoupeme v řece, kam jsme běžně chodívali. Zastavili jsme tedy u řeky a šli si zaskákat šipky do vody. Kamarád skočil první a šel si na břeh lehnout, kde pravděpodobně usnul. Já se postavil na kraj břehu (asi necelé 3m výšky) a chtěl jsem skočit...

Najednou jsem ve své mysli ucítil neznámý „silný pocit“, že nemám skákat. Ihned na to jsem pak v mysli ucítil neznámý „silný pocit/myšlenku“, která mě „vedla“, abych naopak skočil...

Oba pocity mi připadaly velmi zvláštní. Nerozuměl jsem tomu a nedbal na ně. Rozhodl jsem se skočit do vody tzv. „lomeňáka“. Tento skok vypadá tak, že tělo máte při skoku jakoby zalomené a jste velmi zakloněný. Pravděpodobně jsem udělal chybu a skok nezvládl, uklouzla mi noha a příliš jsem přepadl. Na hladinu jsem dopadl nekontrolovatelně, protože ruce jsem už neměl rovně před sebou. Prudký náraz o hladinu vody způsobil, že jsem si okamžitě zlomil/rozdrtil čtvrtý, pátý a šestý krční obratel a porušil míchu. Ve vteřině jsem ochrnl a celé tělo bylo paralyzované bez možnosti jakéhokoli pohybu.

Najednou jsem ucítil, že jsem nehybně skrčený jakoby v pozici „kufru“. Zjistil jsem, že pomalu klesám zády dolů ke dnu (hloubka cca 2-3m).

V ten čas jsem měl obrovskou **potřebu „pudu sebezáchovy“**. Tolik jsem chtěl pohnout rukama nebo nohama, abych mohl vyplavat nahoru a zachránit se. Vůbec to nešlo, byl jsem úplně celý ochrnutý, nehýbal jsem rukama, hlavou - vůbec ničím. Hladina se nade mnou pomalu zavřela. Nad sebou jsem viděl kalně oblohu a tělo klesalo pozvolna dolů.

Byl to hrozný a silný **pocit beznaděje**. Přišel okamžik, kdy jsem věděl, že mám poslední bublinu vzduchu a budu muset vdechnout vodu a umřít. Otevřel jsem pusou, abych se nadechl. Když jsem to udělal, řekl jsem si, že je „konec“. Když mé tělo ochrnl, tak mi ochrnl i dýchací svalstvo a „šťěstí v nešťěstí“ bylo to, že mi voda nevnikla do plic. Věděl jsem, že musím umřít. Báł jsem se. Nechtělo se mi umřít, protože jsem nevěděl, co bude následovat. O smrti jsem nevěděl vůbec nic. Nevěděl jsem, jak smrt probíhá. Nikdo se mnou o tom nikdy nemluvil a nebyl jsem „připraven“.

Nevím, jak mám slovy popsat ten okamžik smrti. Očekával jsem, že smrt bude něco jako zapnutí nebo vypnutí světla vypínačem. Prosté „cvak“ a konec. Byla to vteřina, možná ještě méně a umřel jsem. Myslel jsem si, že už nebudu nic cítit a vědět o sobě. Stalo se však něco úplně jiného. Má duše opustila tělo. Nevěděl jsem, co se to děje, neutopil jsem se, i když jsem byl pod vodou a bez vzduchu. Zjistil jsem, že jsem „živý“ i když vlastně mrtvý a že nejsem ve vodě. Najednou jsem rozpoznal, že jsem v neznámém prostoru. Podíval jsem se dolů za sebe a na levé straně, na dně řeky, leželo mé mrtvé tělo. Při pohledu na tělo jsem věděl, že bylo moje a že jsem v něm „bydlel“. Zvláštní bylo to, že jsem k němu už nic necítil. Neměl jsem potřebu ho zachraňovat a oživovat. **Vůbec jsem nerozuměl tomu, co se to děje.** Nerozuměl jsem tomu, proč nejsem

mrtvý...

Najednou jsem začal klesat jakýmsi „černým prostorem, tunelem“ aniž bych to chtěl a ovládal.

Tam jsem zjistil, že se cítím úplně normálně jako Boštík Jan, celý duševně i duchovně. Normálně jsem myslel, uvažoval, měl pocity - cítil jsem celou svou identitu, pouze jsem neměl fyzické tělo. Po chvilce jsem se octl v obrovském „růžovožlutém prostoru“...

Pocítil jsem, že jsem tady už jednou byl a že tady jsem „doma“! Byl to jasný a krásný pocit. Cítil jsem se tam krásně a spokojeně. Dál jsem normálně mohl uvažovat a vzpomněl jsem si na rodiče, že mě budou hledat, ale nevadilo mi to, protože jsem tam chtěl zůstat a tam bylo moje doma... Bylo to velmi silné.

Byl jsem tam sám, nikoho jsem neviděl. Najednou přišel pocit, že tam někdo je! Otočil jsem se a tam bylo obrovské světlo ve tvaru lidské postavy. Velmi moc zářilo. V té době jsem byl klasický nevěřící člověk, který zbožňoval motorky, metalovou hudbu a děvčata. Nikdy jsem NIC neslyšel o Bohu, křesťanství nebo o tom, kdo to byl a je Ježíš Kristus. Za komunistického období se na školách na toto téma vůbec nemluvalo.

Dnes o tom mnoho mladých lidí ví, a i když nejsou věřící, tak o Ježíši Kristu slyšeli. Doma u rodičů se nikdy o Bohu nemluvalo. Otočil jsem se na to světlo a v tu chvíli se stala velmi zvláštní věc. Při prvním pohledu na to světlo jsem okamžitě VĚDĚL, že je to: JEŽÍŠ KRISTUS! To byla záhada. Také jsem věděl, že tam jsem doma, že je to Ježíš Kristus, aniž bych ho dříve znal! Ještě před minutou jsem o něm neměl vůbec tušení.

Najednou mě to světlo Ježíš Kristus (on mě znal!) vzal k sobě a já zažil něco velmi neočekávaného, ale krásného. Vzal mě do své náruče, houpal mě a objímal jako malé dítě. Bylo to velmi intimní. Zjistil jsem, že se netopím ve vodě, ale v jeho nesmírné LÁSCĚ a dobrotě. Takový POCIT jsem nikdy dřív, ani nyní v současnosti a pravděpodobně i v budoucnosti NEZAŽIL a nezažiji. Znovu to prožiji až v nebi.

Já na zemi „MILOVAL“ motorky a děvčata. Dnes MILUJI svou ženu, auta, jídlo, a třeba sex, ALE NIC Z TOHO se NEPODOBÁ aspoň trochu LÁSCĚ, kterou mi tehdy v nebi ukázal Ježíš Kristus. Každý z nás zná tisíce slov, pojmů, pocitů, ale neznám slovo, kterým bych ten pocit jeho NEPODMÍNĚNÉ lásky vyjádřil. Jen vám to reprodukuji, ale to je tak 30%.

Ježíš za chvilku odešel a nechal mě tam samotného. Najednou se mi promítlo několik okamžiků z mého dosavadního života (vesměs negativních).

Ježíš Kristus se vrátil a pocítil jsem Jeho otázku: „co chceš říci, čím chceš obhájit svůj život...“ - pak zase odešel. Tehdy jsem zažil nejhorší pocit za celý dřívější i současný život. Znělo to jako jednoduchá otázka. Najednou jsem však zjistil, že nemám jako odpověď, co říci. Zvláštní a pokořující, žádný skutek, pocit ani myšlenka, co jsem zažil, nemůže naplnit odpověď na otázku zářivého světla Ježíše Krista. Cítil jsem se jako NIC, pokořený a mou jedinou odpovědí bylo mlčení.

Až tento tíživý pocit přešel, rozhodl jsem se, že tam zůstanu. Bylo mi tam velmi krásně a cítil jsem se neskutečně příjemně.

Rozhodl jsem se jít možným směrem dál. Vydal jsem směrem, kde se prostor rozděloval jakoby na dva směry. Neuvažoval jsem nad tím, kterým směrem se vydám. Najednou jsem ucítil, jak mi Ježíš Kristus říká: „stůj, vrat' se, ještě není tvůj čas“. Já toto oznámení neuposlechl a chtěl jsem jít dál. To ale Ježíš Kristus znovu a v plné autoritě svůj výrok zopakoval (nedalo se tomu odmlouvat). Vzal mě zvláštní silou a najednou mě vrátil do mého těla.

Tam mě za chvilku vytahoval kamarád z vody a já byl znovu ve svém těle. Cítil jsem

bolest rozlámané páteře a zklamání z toho, že jsem tam nemohl zůstat.

Co následovalo potom?

Později jsem zápasil o rekonstrukci svého života i těla. Začal jsem pracovat a znovu „jinak“ žít. Velmi jsem toužil vrátit se do „nebe“. Proto jsem začal aktivně hledat „zlatou střední cestu“ mezi směsicí různých směrů a náboženství. Ta však neexistovala tehdy ani dnes. Krátce jsem hledal v okultismu (spiritismus, záhady, východní filosofie, mystika a jiné...). Avšak ani tam nebyla logika věci a ta krásná nepodmíněná láska Ježíše Krista. Dále jsem se potkal s lidmi, kteří hlásali, že Bůh je kosmonaut a spoustu jiných nevěrohodných informací, jako byla třeba reinkarnace. Nepotkal jsem žádného křesťana, který by mi ukázal cestu zpátky do nebe. Můj život už sice byl úplně jiný a hodnotnější, avšak chtěl jsem se znovu „potkat“ s tím světlem - Ježíšem Kristem. I přesto, že jsem věděl, že již existuje život po životě, že láska je důležitější, než cokoli hmotného, tak mé srdce bylo stále staré. Tíhl jsem ke standardnímu sobectví a špatným věcem. Cítil jsem, že potřebuji změnu. Něco opravdového, něco jiného, než jen přátele, peníze a ženy... Zanedlouho jsem na pozvání jedné dívky navštívil jeden křesťanský sbor mládeže. Zpívali tam, hráli hry, modlili se a měli v sobě i v očích něco víc oproti mě. Tam jsem se seznámil s jejich vedoucím, který v té době studoval matematiku a fyziku. Byl sympatický a vzdělaný. Svěřil jsem se mu, jako vůbec prvnímu a vyprávěl jsem mu celý příběh o setkání v nebi. On mi řekl, že mnohé z toho, co jsem prožil je v Bibli.

To byl pozitivní šok. Řekl, že se nemohu vrátit do nebe jako při úrazu, ale že to jde jinak a budu moci znovu vidět toho Ježíše Krista. Vysvětlil mi, že se mám pomodlit jednoduchou modlitbu a v ní říci tomu Ježíši, aby se mi dal poznat, přišel do mého každodenního života a změnil můj život k lepšímu. Byl jsem opatrný, vzal si od něho Bibli a doma začal číst nový zákon. Četl jsem ta místa, o kterých se mnou mluvil. Uvědomil jsem si asi během čtrnácti dnů, že vše má logiku a že jsou to dobré věci. Psalo se tam, že člověk se má rozhodnout mezi peklem a nebem. Nebe jsem už znal a chtěl jsem se tam vrátit. Psalo se tam, že existují dvě cesty - úzká a široká (nebe a peklo), psalo se tam o tom, že existuje věčný život a smrtí teprve věčnost začíná, psalo se tam, že Bůh všechny lidi miluje nepodmíněnou láskou... Viděl jsem jednu věc za druhou, kterou jsem předtím prožil. Poznal jsem, že Ježíš, o kterém píše Bible, je ten samý, který se mi ukázal a tolik mě miloval. Najednou se ve mně začalo vše měnit a po nesmělých modlitbách jsem cítil v srdci zvláštní „přítomnost“. Jednalo se o přítomnost toho Ježíše Krista, kterého jsem poznal v prožitku klinické smrti. Každý den jsem s ním mluvil v modlitbách. Začal jsem mu říkat úplně vše. Od té doby jsem už nebyl nikdy sám a znovu jsem našel „nebe“. Stal jsem se oficiálně křesťanem, nechal se pokřtít, začal číst Bibli a chodit na bohoslužby. Dodnes nechápu, proč jsem se dřív křesťanství vysmíval, když je to tak výborná věc... Nejdůležitější však bylo, že při čtení Bible mi zapadal do mozaiky života můj prožitek... Poznal jsem rozcestí cest (vlevo a vpravo jako do nebe a do pekla), poznal jsem pojem věčnosti, poznal jsem nepodmíněnou Lásku Boha a Jeho plán k lidem, poznal jsem své hříchy a špatnosti. Uvěřil jsem tomu, že jen Ježíš (dle Bible) je jediná cesta pro člověka zpět k Bohu.

Od té doby jsem nejšťastnější, vím, kam po smrti půjdu (když si zachovám víru v Ježíše) a nikdy bych už neměnil zpátky. Uvědomil jsem si, že vše jednou skončí, ale pak bude věčnost a vteřinu po smrti bude pozdě, aby se člověk rozmyslel, kam půjde.

Na konci svého vyprávění bych rád z celého srdce poděkoval všem zdravotníkům a ostatním lidem, kteří mi umožnili, abych žil aktivní život i po tak těžkém úrazu. Také děkuji Milanovi, že mě zachránil před utonutím, děkuji. Každá ruka, která mě operovala, hladila, strojila nebo vozila, je pro mě velkým darem. Děkuji i svým rodičům, kteří kvůli mému úrazu tolik vytrpěli a kteří byli tak dokonalou péčí a láskou.